

være en meget lille gruppe psykiatriske patienter, som vi ikke når, og som må tåle den ene gang efter den anden at blive tvangsindlagt.

Det er mindre indgribende over for den personkreds at sørge for at udskrive dem velmedicineret med det signal, man kunne jo kalde det konsekvent opfølgning, der ligger i, at du altså skal vende tilbage til afdelingen her om 14 dage, og du skal vide, at hvis ikke du gør det, så har vi altså muligheden for, at vi kan sørge for, at du gør det. Det er alt andet lige mindre tvang, sådan som vi ser det i regeringen.

Fru Karen Klint siger, at vi mangler at løfte bevisbyrden for, at det virker. Det er jo rigtigt, for det er ikke gennemført, og det er ikke afprøvet nogen steder, og man kan ikke finde noget land, der har lagt op til præcis den model, der er foreslået her. Så jeg kan jo ikke løfte bevisbyrden for, at det virker, når det aldrig er prøvet før.

Til gengæld kan både jeg og fru Karen Klint og andre, der har deltaget i debatten, jo med letthed løfte bevisbyrden for, at det, vi gør i dag, ikke virker. At der er en lille gruppe psykiatriske patienter, som må tåle den ydmygelse gang på gang at blive tvangsindlagt. Når vi står med noget, der ikke virker, så synes jeg jo, at vi skulle have modet til forsøgsmæssigt at se, om denne idé kan virke.

Men jeg lægger ikke op til nogen meget stor forlængelse af debatten her. Jeg vil præsentere et ændringsforslag, og jeg vil også i bemærkningerne til det ændringsforslag invitere til, at de bekymringer imødekommes, som jeg fornemmer bl.a. Socialdemokratiet har haft i forbindelse med lovforslaget her, nemlig om det vil blive fulgt godt nok op i socialpsykiatrien, om der er det beredskab derude, om der er den koordination, der skal til, sådan at en patient, der udskrives på det her vilkår, bliver der også taget vare på, og at hele det aspekt kan drages ind, når vi via satspuljen skal forlænge psykiatriaftalen. Altså sådan at man på en og samme tid skabte en forsøgsmæssig ramme og committede hinanden på, at den økonomi og de tiltag også af socialpolitisk karakter, der skal til, for at man føler sig tryk ved, at det her virker forsøgsmæssigt fra den 1. januar, kunne komme på plads.

Så håber jeg mindeligt, at man vil tage venligt imod det her forslag og give det en tanke. Præcis også af den grund inviterer jeg altså ikke nu til en meget hurtig ordveksling for at få hældt noget ned ad brættet. Jeg vil sådan set meget hellere i en tættere dialog med Folketingets sund-

hedspolitiske ordførere, hvis det kan lade sig gøre.

Nu kan man jo ikke stå og invitere sig selv i samråd, men ingen skal være i tvivl om, at jeg hjertens gerne møder på alle tider af døgnet, for jeg har det sådan med det her forslag, at jeg sådan set tror, at der er et flertal i Folketinget, der er på vej til at stemme det ud på basis af, at vi ikke har fået talt det godt nok igennem, og på basis af nogle misforståelser. Hvis det er rigtigt, vil jeg i hvert fald gerne yde mit yderste til at få misforståelser afklaret. Så må det i øvrigt få den skæbne, det får, og så mødes vi jo igen på fredag for at gøre drøftelsen færdig.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg har forståelse for, at vi ikke skal drøfte et eventuelt ændringsforslag nu. Det er også fair nok, for vi har jo ikke set det, og der er også andre ting, der kalder – fair nok. Men jeg vil gerne spørge ministeren, om ikke det var bedre at tage en bred debat om eventuelle forsøg på nye samarbejdsrelationer mellem de forskellige behandlingssystemer uden for lovforslaget her, så vi havde bedre tid til at mødes om det, så vi havde bedre tid til at få ministeren i samråd, så vi havde bedre tid til nogle egentlige forhandlinger, hvor vi sammen med specialister kunne fordybe os i noget. Så mit tilbud skal være: Var det ikke bedre at løfte det helt ud af lovforslaget her og så snakke om selvstændige forsøg på tværs af nogle sektorer?

Kl. 16.15

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu er det ikke sådan, at vi ikke har tid. Det er immer væk kun tirsdag, og Folketinget har jo en lang, god arbejdsuge endnu, og jeg vil hverken stå og lukke døre eller andet, så jeg synes, at vi skal tale om, hvordan vi kommer videre her.

Jeg har et ønske om at komme videre, fordi jeg føler, vi her har et værktøj, som med al sandsynlighed virker bedre end det, vi har i dag. Jeg forstår, der er en vis bekymring, der er nogle ting, der skal tilvejebringes først, det vil jeg gerne gå i dialog om, og det kan man gøre på forskellig vis.

Så det glæder mig, at sagen nu sendes tilbage, og så må det kunne lade sig gøre at finde rum til diskussion også inden fredag. Nu vil der ikke være et flertal for § 13 d, og der på fredag hel-